

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudců Jana Kratochvíla a Zdeňka Kühna ve věci žalobkyně: **FLEET Control, s.r.o.**, sídlem Smetanovo nábř. 14, Praha 1, zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č.j. JMK 15260/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2021, č.j. 33 A 24/2019-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Brno shledal žalobkyni (stěžovatelku) vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterých se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení vozidla v křižovatce a neoprávněném stání na vyhrazeném parkovacím místě. Magistrát stěžovatelce uložil pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalovaný odvolání stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí zamítl a krajský soud zamítl její žalobu.

[3] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[4] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č.j. 1 Azs 13/2006-39. Podle citovaného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit

judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedla. Nejvyšší správní soud proto posoudil, zda tu nějaké důvody přijatelnosti jsou. V projednávané věci však nenalezl žádnou právní otázku, které by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla následující námitky:

1. Řízení o přestupku provozovatele bylo zahájeno nezákonně. Stěžovatelka označila řidiče vozidla.
2. Ve výroku není dostatečně vymezen popis a místo skutku, či ve výroku popsané jednání není protiprávní.
3. Sankce byla uložena v rozporu se zákonem. Správní orgány nezohlednily všechna zákonná kritéria pro ukládání sankcí a polehčující okolnosti.

[7] **Ad 1)** Řízení s provozovatelem vozidla lze zahájit, pouze pokud obecní úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (§ 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Toto ustanovení již Nejvyšší správní soud opakovaně vykládal (za všechny viz např. rozsudek č. j. 6 As 49/2021-20). Nejde tedy o otázku Nejvyšším správním soudem neřešenou. Není tu ani zřejmý jiný důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka sice označila řidiče vozidla, avšak správní orgány zjistily, že tato osoba popřela, že by byla řidičem.

[8] **Ad 2)** Otázce popisu skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku se judikatura Nejvyššího správního soudu věnovala již také podrobně (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; či rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu k této otázce. Nejvyšší správní soud připomíná, že přijatelnost kasační stížnosti nezakládá drobné pochybení krajského soudu, potažmo správního orgánu. Stále platí obecná zásada, podle níž přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. I pokud by tedy byly v konkrétním případě stěžovatelky drobná pochybení ve vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí, jak nakonec připustil i krajský soud, nejde o zásadní pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[9] Právě uvedený závěr plně platí i pro námitku stěžovatelky, že protiprávní je pouze neoprávněné stání na vyhrazeném místě po dobu delší než tři minuty a ve výroku rozhodnutí je uveden pouze přesný čas spáchání a žádné rozmezí. I zde jde pouze o jistý drobný formální nedostatek výroku. Jak přesvědčivě uvedl krajský soud, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že bylo prokázáno, že vozidlo stěžovatelky na daném místě stálo déle než 20 minut.

[10] Vymezení místa spáchání skutku bylo v souladu s judikaturou správních soudů (viz například i rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se stěžovatelky ze dne

pokračování

14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018-40). Dostatečností vymezení místa se zabýval krajský soud, na jehož odůvodnění lze v podrobnostech odkázat.

[11] **Ad 3)** Judikatura Nejvyššího správního soudu k ukládání sankcí se zabývá i otázkami vznesenými stěžovatelkou. Výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je demonstrativní. Správní orgán musí sice zhodnotit všechny relevantní okolnosti posuzovaného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány. Není proto třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem zkoumaly naplnění každého z nich (nebo jakéhokoliv myslitelného kritéria nad rámec výslovného demonstrativního výčtu). Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-40, bod 24). Krajský soud, potažmo správní orgány z těchto principů nevybočily.

[12] Správní orgány posuzovaly rovněž polehčující a přitěžující okolnosti. Magistrát uvedl, že žádné polehčující okolnosti neshledal. Stěžovatelka až v žalobě namítala, že bylo dáno několik polehčujících okolností. S tím se krajský soud vypořádal v bodech 63-66 rozsudku, na které lze odkázat. Stěžovatelce je kladen za vinu správní delikt podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za který odpovídá objektivně, bez ohledu na míru zavinění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42, bod 30).

[13] Nakonec druhou polovinu kasační stížnosti zabírá nesouhlas stěžovatelky a jejího zástupce se zveřejňováním osobních údajů v neanonymizovaném rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu. Tato otázka nemá žádný vztah k podstatě věci a nemůže tedy založit přijatelnost kasační stížnosti.

[14] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, kterou by judikatura neřešila, či neřešila jednotně, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Nejvyšší správní soud ani v rozsudku krajského soudu nevidí žádná pochybení, tím spíše v nich nevidí pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 soudního řádu správního, podle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů tohoto řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Pro úplnost soud uvádí, že není na místě stěžovatelce vrátit zaplacený soudní poplatek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 53).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu